

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De confessore, qui cum adolescente peccavit, atque post mortem ad
confessionem eundem hortabatur, cap. 24

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

*Confes-
sio non
facienda
ei, cum
quo pec-
cauit
quis.*

eum alicui Abbatum integram fecisse confessionem, quia vir erat prudens, & multas vidimus in illo virtutes. APOLLONIVS: Si peccaret confitens cum confessore, posset ei fructuosè eadem confiteri peccata? CAESARIVS: Talis confessio nulla* est, quia nulla ibi erubescètia, neq; aliqua ibi denudantur peccata. Dicam tibi pro exemplo, & ad solutionem tuæ interrogationis, quendam mirabilem casum, qui ante paucos annos contigit, quem dominus Abbas Cystericiensis omnibus Abbatibus in generali capitulo loco sermonis recitauit, monens vt linguli cū monachis suis in cautelam referrent.

** Videtur autor presumere in istiusmodi confessione esse verum dolorem de peccatis, dum tans opere refugit peccator erubescèntiam. Vel quia deest in Confessione potestas iurisdictionis.*

CAPVT XXIV.

IN quodam, inquit, monasterio sacerdos quidam nuper defunctus est: cui Abbas suus ob meritum vitæ iniunxerat, quatenus fratrum suorum confessiones audiret: nomen verò domus & personæ subticuit. Erat in eadem domo adolescens quidam, qui ad eum confitendi causa frequenter venit, cum quo diabolo instigantè, & humana fragilitate consentiente, idem confessor semel tantummodo peccauit. Statim opere perpetrato, cœpit dolere & flere amarissimè, dicebatq; iuueni: Malè fecimus, aliis hoc peccatum confiteri ob verecundiam non possumus, sed consulo vt tu mihi confitearis, & ego tibi, alterq; ab altero suscipiat pænitentiam. Quid plura? Placuit iuueni cōsiliū, confessi sunt peccatum inuicem, & tam durā vnus ab altero suscepit pænitentiam, qualem nec Abbas siue aliquis confessorum illis iniunxisset. Paruo post tempore sacerdos idem infirmatus est vsque ad mortem, & cū iam in extremis ageret, & ad exitum festinaret, timore gehennæ peccatum vtriusque dixit, personam verò, peccati consortem, non expressit. Defuncto eo, Abbas vehementer doluit, quòd scire

non

non potuit cum quo peccasset. Ait tamen intra se: Ad confessionem tibi veniet, quisquis est ille. Interim mortuus, clara die apparuit adolescenti cum esset solus, facie lurida & veste trita, quem cum ille vidit, mox agnouit, timuit, & exhorruit. Cui mortuus: Sta, ne timeas, quia propter te veni, ut indicem tibi de statu meo. Confortatus iuuenis verbis eius, & animatus, cum interrogaret, unde veniret, vel quid quaereret, respondit ille: In maximis poenis sum propter illud tantum quod tecum commisi peccatum: ignea enim catena genitalia mea astringit, qua suspensus torquor. Confessio illa, quam fecimus inuicem, nihil mihi profuit, quia nulla fuit: & nisi in extremis quomodo peccatum expressissem, eternaliter damnatus fuisset. Cui cum iuuenis dixisset: Est aliquid, quod possit vobis prodesse? Respondit ille: Si tu pure & plene confessus fueris peccatum nostrum, mihi multum proderit; sin autem, aeterna poena te suscipiet, sicque disparuit. Territus iuuenis recenti visione, cum facere vellet confessionem Abbati, nec posset propter Abbatis absentiam, interim distulit. Intercedente vero temporis dilatione, timor conceptus coepit repescere, & verecundia crescere, in tantumque est erubescencia victus, ut cum Abbas venisset, nihil ei confiteretur. Abbas vero non immemor culpae sibi confessae, cum ad confessionem non veniret, quem quotidie expectavit, cogitavit diligentissime, qualiter male latentem salubriter deprehenderet; praecipitque toti conventui, sacerdotibus, & ordinis inferioris, sanis, infirmis, ut omnes, nescio in qua solennitate, ad maius altare communicarent. Vilum est ei, quod nequaquam accedere auderet, reus de culpa illa. Sedensque contra altare, respexit ad ora singulorum. Adolescens vero, hoc propter se factum putans, & si se subtraheret, notari timens, cum caeteris accessit: qui cum propinquasset altari, tantus eum horror inuasit, tantus timor perculit, ut & praesumptuosus veraretur procedere, & ocyus compelleretur redire, venientique ad Abbatem, fecit ei signum confessionis; qui gau-

dens & exultans, dicebat intra se: Eia, certè capinus bestiam, inuenimus prædam, iste enim est. Et surgens intrauit cum eo capitulum. Cuius pedibus iuuenis prostratus, fecit de peccato confessionem, retulit visionem, suscepit pœnitentiam; sicque per prudentiam medici denudatum ac sanatū est vultus stolidi ægroti. Hæc nobis retulit dominus Geuardus Abbas noster, rediens de capitulo generali. APOLLONIVS: Magnum donū Dei est, quòd sic mortui viuos hortantur ad confessionem. CÆSARIVS: Tantum bonum est confessio, vt etiam eorum vtantur spiritus mortuorum. Sapius percepi mortuos viuis apparuisse in somnis, & ob quæ peccata detinerentur in pœnis, confessos fuisse, & quibus beneficijs liberari possent, veraciter indicasse: quod postea veracibus signis probatū est: similibus enim similia cõgredient, quia corpus dormientis modicum distat à mortuo, & dum homo exterior quiescit, interior saepe efficacius vigilat. Non semper somnia sunt vana, sed nõnunquam reuelationes diuinæ, sicut habes de Ioseph patriarcha, de Danièle, de Ioseph sponso Mariae, de tribus Magis. APOLLONIVS: Velle mihi aliquo demõstrari exẽplo, quòd spiritus mortuorum spiritibus confiteantur viuorum.

CAPVT XXV.

CÆSARIVS.

Iuuenis quidem in quadam domo ordinis nostri susceptus est in nouitiū; modico elapso tempore, idem nouitijs grauiter infirmatus ad extrema peruenit: nondum autem, secundum consuetudinem ordinis, confessionem generalem fecerat Abbati, quia absens erat. Quem cum expectaret cum desiderio magno, & ille non veniret, confessus est priori quæcumque commiserat, sicque ante Abbatis aduentum, diem clausit extremum. Eadem nocte, cum Abbas in quadam sua grangia dormiret, & de obitu nouitij nihil prorsus sciret, ante lectum Abbatis defuncti se spiritus inclinavit, & vt suam audire digtaretur confessionem, humiliter supplicauit. Abbas iste esse dicitur S. Hugo Abbas Bonæ vallis, qui iam incipit claresce-

*Cõfessio
mortuo-
rum.*

Gen. 37.

Dan. 7.

Mat. 1.2